

MARINA MOSKVINA

Romansa
sa
Mesecom

*S ruskog prevela
Milena Mićunović*

Beograd
2011
DERETA

*Bliži od krvi Mesec je svakom Zemljaninu
I sa brojem ljudi grana se Mesečev rod.
Pogledaj: iznad ulica ili polja
Mesečevih pejzaža srp se uzdigao, kao u preletu.*

Ivan Ždanov

I onda – kao grom iz vedra neba – dečak saopštava Keši i meni da hoće da se ženi.

– Otići ću u manastir! – uzviknuo je Keša. – Zašto mi niko nije rekao da je moj sin porastao?

– Baš bih volela da vidim tu srećnicu! – govorim ja.

Kad bismo se svađali, umela sam ponekad u besu da kažem:

– Samo da znaš, kad odlučiš da se ženiš, ja ću biti prva koja će je upozoriti na tvoj karakter.

– A ja ću biti prvi – odgovarao je on – ko će onome ko dođe da položi cvet na tvoj grob reći...

Naravno, mi se to samo šalimo. Dečak je čudesan, on je idealno oteotvorenje mojih snova. Uvek sam želela da imam mnogo dece. Možda petoro ili sedmoro. Tri dečaka i četiri devojčice. Zar nije divno, mislila sam – kad unaokolo zašušte bujni izdanci svojim granama?... I svi tako svoji, bliski duši – bliži ne mogu biti. Za Novu godinu – brdo poklona ispod jelke, leti na voz – vesela kompanija ide u Uvarovku!...

Ali, bojala sam se – šta ako ne budem mogla!

A Keša me je smirivao:

– Nema smisla dizati paniku pre vremena. Ugledaj se na Fjodora Golicina iz Udruženja umetnika – on je aristokrata, portretista, slikar. Dao je spermu na analizu i rezultati su pokazali da on *u principu!* ne može da ima decu. A ima ih troje: Sašu, Mašu i Vovu.

Bože, kako sam bila srećna kad sam ostala u drugom stanju!

Keša je svako večer šetao sa mnom po kraju. I večito nam se pridruživala komšinica Maja, ona je čekala blizance. Njen muž nije imao kad da se šetka, on je poznati seksopatolog u Moskvi – Mark Gumboldt. Mark je u dve smene primao stanovništvo, posao mu je išao veoma dobro. Mada kod nas u to vreme seksopatologe, tanatoterapeute i nisu baš smatrali prekopotrebnim lekarima, a specijaliste za akupunkturu su doživljavali kao istočnjačke mađioničare, koji su u stanju da progutaju mač ili upaljenu baklju.

Cveta sremza, maslači. A nas troje svečano koračamo ulicom. Pri čemu je Keša hodao tako gordo, držeći nas podruku, kao da sam u tom stanju ne samo ja već nas obe isključivo njegovom zaslugom.

Pa čak i kada sam u sedmom mesecu imala napad slepog creva i kada su me operisali pod sasvim blagom narkozom, Keša i ja se ni na tren nismo uplašili da može da se desi nešto strašno. Doduše, sećam se kako on stoji u bolničkom hodniku dok mene odvoze – tako usijane crvene uši više nikad ni kod koga nisam videla, uračunavajući tu i samog Kešu.

Pričalo se da je hirurg toga dana uradio dve operacije – svom malom sinu i meni. I da je, kada se posle mene vratio u lekarsku sobu, s vrata viknuo: – Votku!

Kasnije mu je Keša poklonio ogromnu med-dinju u pletenoj slamenoj mreži – direktno iz Buhare.

S obzirom da sam trudna, nisu mi davali nikakve lekove, ali su me iz nekog razloga kljukali aktivnim ugljem. Keša i ja smo se šalili – možda dobijemo crnca zbog tog uglja.

Kad sam se vratila kući, Maja je već imala dva dečaka: Ilju i Timošu. U dvosobnom stanu na našem spratu više nije živeo jedan Gumboldt, već tri! Prava bučna sicilijanska porodica, u kojoj se perjanica seksopatologije u startu postavio kô neki kum.

Kešin i moj stan je jednosoban, na uglu. Malo je proširen na račun prostorije bez prozora – ostave. To je zadružni stan Saveza novinara. I bilo je predviđeno da se u njega useli fotograf, da u ostavi opremi svoju foto-laboratoriju, postavi aparat za uveličavanje s kadicama, rastvorom, razvija-

čem. U njoj bi stvarno bilo veoma zgodno da se razvijaju filmovi, prave novinski snimci.

A mi smo tamo unapred postavili drveni krevetić, i na nahtkasnu – gramofon „vega“. Inokentije se spremio da malenom biću pušta srednjovekovnu muziku za lautu.

– Ja ti garantujem – govorio je Keša – da će porođaj proći brzo i lako. Moje dete ne može da ispadne veće od dva kilograma. Prvo, početkom pedesetih se kod nas na Uralu desila atomska eksplozija o kojoj niko nije imao pojma. Drugo, mami je bilo skoro četrdeset kad me je rodila. I, u principu, tamo kod nas nema dovoljno joda u vodi...

Naravno, sve to me je smirivalo, ali ne previše. Brinula sam – kako ću se ja sresti s njim, s tim čovekom – licem u lice? On je već očajnički hteo na slobodu, videlo se da bukvalno nema gde da se okrene, zato smo ga nazvali grof Monte Kristo.

I kucnuo je čas. Naravno, kucnuo je noću. Skočili smo i, mada smo se odavno spremali za ovaj trenutak, ponavljali u sebi ko će se kao oparen na šta baciti – sve smo pogubili, pobrkali, prevrnuli kuću naglavačke tražeći telefon taksija. Jednom rečju, leteli smo noćnim gradom ne zaustavljajući se na crvenom.

Sanjiva medicinska sestra mi je otvorila vrata prijemnice.

– Svlačite se – rekla je ona.

Ja sam sve skinula, ona je predala moje stvari Keši, on ih je uzeo i otišao kući.

Evo stojim pred njom – bosa, gola, na pločicama, kao regrut pred Bogom. A ona za stolom popunjava karton, mumla monotonim glasom:

– Prezime? Godina i mesto rođenja? Adresa?

Kad neočekivano upita:

– Profesija?

Još od mladosti obično bez razmišljanja odgovaram:

– Pisac.

A sada lepo osećam – ne mogu to da preturim preko jezika.

Kakav si mi ti pisac s tako velikim belim trbuhom?

I rekoh:

– Bibliotekar.

U zoru su oko mene počeli da se okupljaju studenti. Toliko su se privezali za mene da su nagrnuli za mnom u porođajnu salu i namestili se kao da su u parteru – u belim maskama i s razrogačenim očima. I ti lekari početnici, deca raznih naroda i narodnosti, postali su fascinirani svedoci dolaska na svet našeg dragog dečaka.

On je moćnim basom oglasio svoje rođenje. Uzgred budi rečeno, bio je težak skoro četiri kilograma. Publika ga je dočekala burnim aplauzima. Od babice, koja mu je pomogla da dođe na najbolji od svih svetova, zbog svog lavovskog glasa dobio je nadimak – Lav. I kad bi se izdaleka začuo njegov dozivajući plač, na odeljenju se s poštovanjem prenosilo od usta do usta:

– Lava nose na dojenje!

– Lavić je ogladneo!...

Nastanio se kod nas u ostavici. Obično nije plakao, slušao je po čitav dan srednjovekovnu muziku za lautu, ali je mene bez prestanka pratio svojim odraslim ozbiljnim pogledom. I ja sam uvek znala šta mu je potrebno – da jede, pije ili da se prepovije. Kao da sam u glavi čula kratke telepatske komande.

Toliko smo mislili i nagađali koju li će prvu reč izgovoriti. Jednom prilikom nudim mu jabuku, a on pita:

– Oprana?

Keša i ja smo se veoma obradovali – doduše, začudilo nas je što je tako oprezan.

Otkako je dečak stupio nogom na zemlju, nas dvoje smo lunjali gradom, držeći se čvrsto za ruke, šetali smo po Neskušnom parku, vozili se na panorami, zajedno išli u bioskop. Jednom smo tako svratili u bioskop, a tamo se daje *Obnažena ljubav*.

Kažem:

– Slušaj, ne mogu ja tebe da vodim na film *Obnažena ljubav*!

A moj dečak – mrvica – odgovara:

– Možda to nije ona obnažena ljubav na koju ti misliš.

Bazajući tamo-amo, zverajući naokolo, oboje smo zapanjeno posmatrali kako se u nama budi vasiona, kako ona dobija svoja obeležja i formu, privlači nas, plaši, razotkriva nam fantastične prizore. Kako naše disanje i umovi iz okeana sveta stvaraju nebo i zemlju, životinje, ljude, ptice, drveće...

– I jedno i drugo čeka veliko iznenađenje – ugledaćete svet onakav kakav je on stvarno! – Čuli smo drevne glasove, koji su od pamtiveka mene pratili u mojim šetnjama po životima. – Ti si, Marusja, ptica, nisi galeb, nisi labud, već si zeba ili senica, ti si – prvobitno stanje slobode, punoća čiste radosti, središte sveta i svedok svega. A tvoj ptic je – orao.

On je stalno vajao krilate ljude. Uzme šta mu padne pod ruku – plastelin, glinu, sredinu hleba, i strpljivo, pažljivo: prvo telo, onda slobodno, bez i najmanjeg napora – glavu, ali zato s kakvom je usrdnošću stavljao krila, i tek su na kraju same od sebe nicala noge i ruke.

U prvom razredu su im zadali da izvajaju čoveka. Dečak je napravio figuru s krilima, ali je ta krila Semjon Tihonovič Korovikov, nastavnik OTO-a, a ujedno i odbrane i zaštite, odrubio dletom.

– Ovako je bolje, deluje ljudskije – dobrodušno je rekao Korovikov.

Dečak se razljutio i krenuo ponovo da vaja krila. Samo što je jedno napravio, Semjon Tihonovič je kao furija doleteo do njega, oteo mu skulpturu i besno, svojom velikim dlanom, spljeskao krilo.

– Da si vajao kako te uče stariji po rangul! – naredio je on.

Dečak se nadurio, otčutao. A kod kuće je Keši i meni jasno i glasno rekao:

– Ne pada mi na pamet da učim svakojake budalaštine kod Semjona Tihonoviča.

Veoma ga je tangirala činjenica da smo mi ovde tako čvrsto zakačeni. Bilo je to još pre škole, kad je ležao s temperaturom, bolovao:

– Interesantno kako je jaka zemljina teža! – govorio je. – Probija zemljinu koru, asfalt, zgradu, krevet, čaršav. Kako je teško da poletiš ako nemaš krila!

Verovali ili ne, dva puta je imao šarlah. A onda upalu pluća. I to sve jedne zime! Tada smo se bukvalno obradovali što smo dočekali proleće. Spremam se na poštu, a on će:

– Marusja, mogu li s tobom? Biću miran. Staviću šal, obući ću ispod hulahopke. Hoću da vidim šta se za ovo vreme desilo sa svetom.

U detinjstvu je ponekad voleo tiho da posedi u mraku. Čak je namereno zatvarao vrata.

– Kakva tama – govorio je – kao da je živa. Evo šta su osećali naši preci.

Treba reći da se dečak od malena nije odlikovao preteranom ljubavlju prema osnovnom i srednjem obrazovanju. Stalno me je plašio:

– Pobeći ću od kuće, kupiću sebi kućicu u Švajcarskoj, kupići pušku, zemlju, stoku. Loviću divlje ovnove, čitaću Tolkina i tamo ću provesti ostatak života!

Odgovarala sam mu:

– Sine! Svejedno će te stići, uhvatiti i na silu naterati da ideš u školu. Pomiri se s tim. Znaš kako je govorio filozof Seneka: „Mudar želi ono što je neizbežno.“

– Ako me uhvate – preteće je odgovarao dečak – krenuću da kradem, istog časa ću početi da pušim, postaću otpadnik od društva i jedan od ove gomile prostaka!

Za Novu godinu mi mu postavimo jelku, okitimo je, zapalimo svećice, smestimo se kod njega i pijemo čaj. A Keša sebi nalije čašicu.

Iz Amerike nam je jedan slikar doneo komplet malih fluorescentnih zvezda. Prema karti zvezdanog neba severne polulopte Keša je na plafonu u ostavici nalepio zvezde i mesec. Uveče su upijali električno svetlo, a noću su, daleki i plavi, sijali na nebesima nad dečakom do samog jutra.

Kupili smo još akvarijum s osvetljenjem i dve mač-ribe – ljubičasto-crvenu i crnu.

– Kako da ih nazovemo? – upitao je dečak. – Treba da im damo lepa odgovarajuća imena.

– Neka jedna bude Crnka, druga Crvenka – predložio je Keša.

– O, ne! Nisu to krave već ribe iz Karipskog mora!

I uopšte ga nije interesovalo ključno pitanje: kako nastaju deca. A Keša i ja smo stalno mislili šta da mu kažemo kad nam ga jednog dana postavi. Ja sam Kešu specijalno zamolila da ništa ne izmišlja. Jer, dečak pita:

– Kešo, kako ribe spavaju?

A čujem iz kuhinje, Keša odgovara:

– Ribe spavaju na kopnu. Izlaze na kopno i spavaju... A šta je po tebi trebalo da mu kažem? – čudi se Keša. – CELU ISTINU??? Ja ne bih voleo da to čujem u detinjstvu od svog tate – nastavnika fizičkog.

Jednom sam slučajno bila svedok dostojnog odgovora na ovo krucijalno pitanje. U autobusu ga je zadao maleni sin svom ocu:

– Tata – upitao je on krajnje ležerno – kako nastaju deca?

– *To ćeš već ti saznati u procesu saznavanja sveta* – odgovorio mu je otac.

Uskoro je kod nas svratio Mark Gumboldt i uzviknuo:

– Šta? Vaš sin još uvek ne zna? Samo vi čekajte da mu u dvorištu objasne ili da na tarabi pročita o tome! Evo ga, to je taj neprosvećeni ruski narod koji tone u mraku neznanja! Držite knjigu – rekao je on. – Iljuša i Timoša su je još pre tri godine pažljivo pročitali. A ni vama ne bi bilo na odmet da je malo proučite.

Mislim da je to bio prevod s poljskog, brošura u boji, u kojoj se jasnim, dostupnim, a opet dovoljno naučnim jezikom pošteno i otvoreno govorilo detetu o tome kako nastaju deca.

Stavili smo je na nahtkasnu u ostavi i krenuli da čekamo.

Dečak je došao iz škole dobro raspoložen. Keša ga je prijateljski pitao:

– Nema slabe ocene iz matematike?

Zato što nas je pozvao u školu njegov nastavnik matematike Jurij Georgijevič.

– Vaš sin – rekao je – kod mene na času gleda u bob, a ne u uslove zadatka, laže kao Trocki Lenjina, a Lenjin Trockog, organizuje vesela takmičenja „Ko može da kine, a da ne prestane da štuca“ i mašta o tome kako će postati oficir. Ja mu govorim: „Matematičar Gaus je devetnaest godina lupao glavu nad zadatkom i tek mu se dvadesete godine u snu pojavilo rešenje“, a on će meni: „Ha-ha-ha! Devetnaest godina je skapavao! Ja bih taj zadatak već sutradan zaboravio.“ I? Što ćutite?

Keša je inteligentno odgovorio:

– Zamislili smo se.

A nama će Jurij Georgijevič:

– Kako s tako praznim glavama možete da se zamislite?

Keša i ja smo se toliko zbunili da smo čak zaboravili da se pozdravimo s njim.

– Nema – zadovoljno je odgovorio dečak – mada sam danas izlazio na tablu. Rešavali smo zadatak: Koliko je papagaja pojeo Robinzon Kruso za godinu dana, ako je sovjetski narod pojeo deset tona „Bušovih bataka“ i pet tona „sovjetskih krilaca“¹?

On je otišao u ostavu, a Keša i ja smo se pritajili.

Kad odjednom uleće u kuhinju – razgoropađen, baca u nas knjižicu i viče:

– Ah, zlotvori jedni!!!

Mi:

– Šta? Šta?...

– Zadržite za sebe svoju glupu knjigu! Jesam li vas pitao? Jesam li? Evo, tu piše: „AKO VAS PITAJU“!

– Znači, ti znaš??? – pita Keša.

– Ne znam! – povikao je besno. – Ne znam, i neću da znam!!!

A posle nas je stalno plašio da će doći neki Harald Plavozubi i njegov sin Sven Vilebradi, e, oni će nam pokazati našeg boga!...

¹ „Bušovi bataci“ je u postsovjetsko vreme bio rasprostranjeni naziv za pileće batakove uvezene iz SAD, a „Sovjetska krila“ je ne samo ime prvog sovjetskog putničkog aviona, već i fudbalskog kluba i drugih institucija; prim. prev.

Želeo je da živi sam – s ribama iz akvarijuma. I žabom. Žabu je još ranije pronašao u zoo-radnji.

– Kakvo odvratno stvorenje! – ushićeno je govorio dečak. – Mlitavo, pihtijasto, boje močvare, veličine čajnika, kao kravlja balega!...

Osećao je neverovatno tesnu vezu sa svetom vodozemaca.

– A ako se pojavi nevesta – govorio je – zavući ću se u akvarijum i pretvoriti u mač-ribu.

On je imao svoj pogled na stvari s istinskom skrivenom suštinom. Po svemu sudeći, Keša i ja smo mu smetali, stavlajući se između njega i ostalog sveta. Kako me je samo preklinjao da ga ostavim samog!

– Daj mi da budem samostalan, daj – molio je on. – Nemoj da si takva, pusti me da malo budem bez galamdžija roditelja. Kad ostanem sam – govorio je on – počinjem da pevam. Kakva zanosna ideja – noćiti sam! Zaključaću sve brave. Lepo ću večerati. Malo ću crtati, prelistaću časopis. Sedeću, slušaću muziku za lautu, šetaću ulicom, neću zaboraviti ključeve. Šta kažeš? Marusja? Umreću ako mi ne dozvoliš. Obavezno ću oprati zube, izgovoriću molitvu Optinskih staraca i leći ću da spavam. A ti ćeš mi – na moju žalost – doći sutra?...

Njemu su unapred bile poznate tajne sveta, mom dečaku, i ja ni slučajno ne mogu da poverujem u to da se on po prvi put pojavio ovde.

– Sećam se kako sam u svom prošlom životu – govorio je on – češkao tigra iza uva. Lepo se sećam tog trenutka – kakvo ima okruglo uvo i jaku dlaku!

– Sine – čudila sam se ja – kako si ti pametan. Ti si pametniji od svoje mame?

– Da, pametniji sam – odgovorio je uzdahnuvši – i to onoliko... Znaš, Marusja – rekao je sav ozbiljan, bez ijednog osmejka – tvoja greška je u tome što ti zaboravljaš na besmislenost reči.

Jednom me je upitao:

– Zašto se ti tako isprekidano smeješ? Glasno i isprekidano.

– Zato što su naučnici otkrili – rekla sam ja – da čovek koji se bez prestanka dugo smeje izaziva neprijatan utisak.

– Svaki čovek izaziva neprijatan utisak – dubokoumno je dodao dečak. Drugom prilikom je Keša imao zakazano kod zubara. Dečak je otišao s njim u dom zdravlja, vratio se i govori:

- Znaće zašto su drevni ljudi tako voleli ratove?
- Zašto?
- Zato što nema ništa gore od starosti.

Zatim mu je Keša namestio u ostavi fotelju na razvlačenje. Ujutru izlazi iz sobe i obavezno zapneš za dečakova stopala. Ostala je stara nahtak-sna, na njoj je sada stajao muzički centar. Na stočiću pored nje su se jedva smestili kompjuter i sintisajzer – dečak je pisao skandinavske sage. Čak su ga i objavili u Los Anđelesu na nekom levom leblu.

Na zidu je visila slika – crne stene nad morem i okrugli beli Mesec. Taj Mesec je bledunjavo osvetljavao policu s knjigama: *Bela magija*, *Slovenska mitologija*, Strabon, Herodot, Čarls Dikens – *Starinarnica*, *Bitke vikinga*...

Kuhinja nam je i dalje služila kao dnevna soba, i centralno mesto u njoj je zauzimaio stari nemački sto firme *Anakonda*, bez i jednog jedinog eksera. Njega smo stalno morali da kuckamo čekićem, jer se s vremenom rasklimao i u njegovim šupljim, fino zaobljenim nogama od tamnog hrasta samo li se malo opustimo – nastane se bubaruse.

Sto je bio potpuno rasklopljen – s jedne strane smo jeli na njemu, s druge strane je Inokentije sebi napravio radionicu – tamo su na gomili ležala platna, akvareli, četkice, boje, štafelaj. Keša nikad ništa nije sklanjao, čak ni kada su gosti dolazili. Desi se i da pobrkaš – uzmeš suncokretovo ulje, a ono laneno – razređivač za uljane boje.

Kada se Keša iz studentskog doma preselio kod mene s jednom jedinom stvari koja je predstavljala njegovu ličnu imovinu – s gramofonom „vega“ („vega“ je zajedno sa zvučnicima neko vreme odležala u garderobi na Kazanjskoj železničkoj stanici), povukao je liniju preko stola i rekao:

- Ovo će odsad pa zauvek biti moje radno mesto.

Kod prozora je stajao kauč, na njemu je spavala velika kraljevska pu-dla Gerasim, rođaci iz unutrašnjosti ili kasno pristigli gosti.

A u sobi – samo krevet i sto od punog drveta, još bakin, s mirisom valokordina, na kojem sam ja pisala svoje priče, bajke i scenarija za emisiju *Laku noć, deco!*

Prilično malo, ali kad čeljad nije besna, ni kuća nije tesna. I, kako se govorilo u stara vremena: šta je sreća – kad su ti živi roditelji. Nedaleko od nas, isto u jednosobnom stanu, žive moja majka Margarita i otac Serafim, neka im Gospod da zdravlja. Oboje su tako veseli, ne uzbuđuju se mnogo. Svakako, ako si već došao na ovaj svet, onda negde treba i da se skrasiš, jer je rečeno u Svetom pismu: ptica ima gnezdo, lisica – rupu, samo čovek nema gde da skloni glavu.

Kad odjednom ova izjava!

Naravno, Keša i ja smo se obradovali. A onda smo se bacili u razmišljanje – kako se ovde organizovati ako dečak dovede ženu. Teško da će ona poželeti da živi u ostavi, da u njoj vije svoje gnezdo.

Keša će raditi u kuhinji, kao što je i dosad. Njemu je i tako sve svejedno, samo da ostane slobodan umetnik. Trebalo bi im ustupiti sobu – ja ću sa svojim pisaćim stolom preći u ostavu.

Margarita i Serafim su čak zaplakali od sreće kada su čuli za ženidbu. A onda su se osvestili i govore:

– Vi sad, verovatno, mislite: Rita i Fima su se naživeli! Pa, dobro, strpajte nas u starački dom...

– Tada bismo sigurno izgubili vaš stan – umirio ih je Keša. – A ovako nas ipak greje neka nada...

– Uzgred budi rečeno, ima li tvoja izabranica bar neku stambenu površinu? – pita Inokentije.

– Da – odgovara dečak. – Ona je ozbiljna devojka iz grada Anape.

– Divno! – uzviknuo je Keša, trljajući ruke. – Putovaćemo kod nje – da se kupamo u moru.

Sve u svemu, sazvali smo porodično veće. Serafim i Margarita su se odazvali.

Ja sam kupila grgeča, htela sam da spremim ribu s heljdom. A Keša će:

– Ne podnosim ribu s heljdom! Ne, ja nemam ništa protiv grgeča, a i heljda je u teška vremena spasla od gladi mnoge narode naše planete. Ali, zajedno – to je nešto nepodnošljivo! Ubijaju ukus jedno drugom! Užas jedan!

– Molim? Pa to je klasična kombinacija! U menzi kod vas na Uralu to je dežurno jelo!

– Nikad nije bilo! – uzviknuo je Keša. – Riba ide s pireom, a gulaš – s heljdom!

I kupio je račiće i pivo.

Dečak je doveo svoju verenicu – a ona bela-bela, vila, vazdušasto biće, Tasja. Ja sam joj ispričala kako se on u detinjstvu čudio Ivanu Careviću:

– Ne razumem – govorio je dečak – šta mu je trebalo da se oženi prelepom devojkom? Bolje da je uzeo za ženu babarogu!

Izgleda da smo je malo uplašili. Takva smo ti mi porodica – nije nam stran crni humor, a on nije svima po ukusu. U kući je večiti džumbus, ne postoji dnevni red, maltene su svi kô u transu do uveče, tek pred noć počinju da dolaze sebi.

Za svoje instalacije Keša dovlači kući raznorazne i ne baš najčistije predmete. Evo, već mesec dana kako nasred jedine naše sobe stoji rasklopljen usisivač Fimine pokojne tetke – „raketa“ na točkiće. Mi ga praktično ne primećujemo, ali smo se pred verenicom odmah postideli. Dečak je povikao s vrata:

– Kešo! Kad ćeš već jednom da baciš ovaj prepotopski usisivač?

– Ni slučajno – odgovara Keša. – Ja od njega pravim kosmički brod, na njemu ćemo poleteti ka drugim planetama, mnogo prikladnijim za život.

– Je l' shvataš? – rekao je dečak. – Kakvi su ovo ljudi! Kako ja dosad s njima nisam poludeo?

A devojčica – tiha, umiljata – specijalno je za naš skup napravila tortu „Napoleon“! Kad ti mi navalismo na nju! Još čajnik nije ni provrio, a mi je već celu pojeli. Tim pre što je to Ritina omiljena torta.

Pošto smo završili s tortom, Serafim, profesor Diplomatske akademije, nekada poznati diplomata, izjavio je otmeno i s dostojanstvom: